

(Kanadı Kırık Bir Akşam- Metin Altıok)

Bin Turna Kuşu

Bir zamanlar günlük güneşlikti buralar, cıvılcıvılcı. Etrafta koşuşturan çocuklar, parklarda köpeklerini gezdiren insanlar ve daha fazlası. Artık hiçbiri kalmamıştı. Artık gök yüzünden hiç ayrılmayan kara kara dumanlar vardı. Yıkılmış binalar, evler, parklar. En acısı ise yere yığılmış insanların cansız bedenleri. Bunu hak edecek ne yapmıştık ki biz. Her şeyi ve herkesi kaybetmiştik. Şehrimize atılan atom bombası saldırısı askeri tarihte gerçekleştirilen tek nükleer saldırıymış. Bunları anlattığımda Hiroşima'yı düşüneceksinizdir, ama burası Nagasaki. Benim doğduğum şehir. Japonya'ya atılan atom bombaları üzerinden on yıl geçti ve bu on yıl içinde atılan atom bombası etkilerini yeni yeni göstermeye başladı. Japonya'daki birçok genç gibi bende radyasyonun etkilerine maruz kaldım. Doktorların bana lösemi teşhisi koymaları da çok uzun sürmedi. Konulan teşhis ile beraber hastane de kalmam gerektiğini söylediler ve zaten bir ay içerisinde hastane odasına yerleşmiştik. Biz çok geliri olan bir aile değiliz bu yüzden babam çalışmaya devam ediyordu, babamın aksine annem ise yanımdan hiç ayrılmıyordu. Gün geçtikçe saçlarım dökülmeye başladı. Bu hastalığın üzerimdeki etkisini gören ailem her geçen gün kahroluyordu fakat ben her zaman onlar için güçlü, güler yüzlü olmaya çalıştım. Ne kadar zor olsa da. Hastanede kaldığım üç ayın sonunda neredeyse bütün hemşireleri ve doktorları güler yüzümle etkilemişim. Havanın güzel olduğu bir akşam hastanenin ortak alanı olan bahçesinde gezmeye karar verdim. Kapıdan çıktığım anda onu gördüm, kısa sarı saçları ve yemyeşil gözleri vardı, adeta bir ressam tarafından çizilmiş gibi duruyordu. Ona baktıkça fark ettim, benim gibi çok zayıftı, daha da dikkatli bakınca gözlerinin altındaki morlukları görebiliyordum. Çok geçmeden yanına gittim. "Pardon yanınıza oturabilir miyim?". Cevap vermedi. Sadece bana baktı ve hiçbir şey söylemeden benim oturmam için yanında yer açtı. Teşekkür edercesine kafamı salladım ve yanına oturdum. Konuşmanın devam etmesi gerekiyordu, ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerilmiştim, sözlerimle onu kırmak istemiyordum. Çok geçmeden cesaretimi topladım ve konuşmaya başladım. "Kâğıttan bin turna kuşu yaparsan dileğin gerçek olur." dedim. Bana garip bir şekilde bakmaya başlayınca istemsizce savunmaya geçtim. "Japon geleneğini bilmiyor musun, kâğıttan bin turna kuşu yapan herkesin dileği kabul olur." Bunun üzerine bana döndü ve kısık bir şekilde "Hayır, bilmiyordum." dedi ve ben konuşmaya devam etmeden tekrar başladı: "Neden buradasın, yani sana ne oldu?" sorusu biraz şaşırtmıştı, belli değil miydi acaba. "Ben 2. Dünya savaşında atılan atom bombaları yüzünden yüksek oranda radyasyona maruz kaldım, lösemi hastasıyım." Bunu dememle kafasını çevirmesi bir oldu. Anlamadım. Anlamadığımı anlamış ki tekrar konuşmaya başladı. "Ben ailemi 2. Dünya savaşında kaybettim. Artık kimsem yok." Bu sözlere ne diyeceğimi bilemedim. İçimde anlatamayacağım bir his oluştu, konuşamadım. Bir anlık adrenalinle ben varım diye bağırdım. Bu davranışıma benim şaşırdığım kadar o da şaşırmıştı, ikimiz de anlam veremedik, daha bir saat önce tanışmıştık ne de olsa. Gülümsedi ve "Teşekkür ederim, ama artık umudumu kestim." dedi. Bu sözleri bir öncekiler kadar ağır gelmişti bana. Ellerine uzandım, ellerini tuttum ve bu sefer ben konuşmaya

başladım. “Sana söz veriyorum kâğıttan bin turna kuşu yapacağım ve sana armağan edeceğim.” Yine gülümsedi ve benim günler, haftalar belki de aylar süren turna kuşu görevim başladı. Ben turna kuşlarını yapmaya başlayalı iki, iki buçuk aya yakın süre olmuştu fakat gün geçtikçe onu etrafta daha az görmeye başladım, bir süre daha geçti, artık hiç göremez oldum. Durumunun kötüleştiğini düşündüm fakat hiç kimseye onu sormadım, adını bilmiyordum, öğrenmemiştim. Birkaç hafta daha geçti ben sonunda turna kuşlarını bitirdim ve hepsini büyükçe bir kutuya koydum, üzerine de bir şiir yazdım.

Kanadı Kırık Bir Akşam

Gün bitti lambayı hazırla;
Işık kalmadı girecek odamıza.
Çek perdeleri sevdiceğim;
Kanadı kırık bir akşam
Zonkluyor durmadan dışarda

Sen bugünden yarına
Birazcık umut sakla

Yarın farklıdır bugünden,
Adı değişir hiç olmazsa.
Kara bir suyu
Geçiyoruz şimdilerde
Basarak yosunlu taşlara

Sen bugünden yarına
Birazcık umut sakla

Gün bitti sevdiceğim;
Geriye kalan posa.
Bu serin akşamında
Geç otur karşıma sessizce,
Devam et ördüğün hırkaya

Şiirimi bitirdim ve katlayıp kutunun içerisine koydum. Hemen koşarak hastanenin danışmasına gittim ve konuşmaya başladım. “Pardon, burada kısa sarı saçlı, yem yeşil gözlü birini gördünüz mü, adını bilmiyorum ama çok da zayıftı eğer tanıyorsanız bu kutuyu ona verebilir misiniz?” Karşımdaki adamın gözlerindeki hüznü anlamak zor değildi. Elimdeki kutuyu aldı ve şöyle dedi. “Tabi ki verebilirim.” Gülümsedim ve arkamı dönüp tam gidecekken tekrar konuştu. “Adı Hanako’ydu.” Durdum ve o zaman anladım benim çok uğraştığım bin turna kuşum, yazdığım şiir ve en önemlisi ona karşı olan sevgim hiçbir zaman ona ulaşamayacaktı çünkü o artık gitmişti.